

Den 31. maj 1977 blev der i London afholdt et møde om terrorbekæmpelse med deltagelse af indenrigsministre (eller justitsministre med tilsvarende arbejdsområde) fra EF-landene. Fra dansk side deltog justitsministeren. Der blev på mødet vedtaget en ministerresolution om politimæssigt samarbejde vedrørende terrorbekæmpelse m. v. Spørgsmålet om udlevering af terrorister blev ikke drøftet på mødet, og der blev ikke truffet nogen beslutninger herom.

Som led i det politiske samarbejde mellem EF-landene har spørgsmålet om udlevering af terrorister derimod været drøftet i et særligt embedsmandsudvalg under EF-formandskabet. Udvalgets drøftelser, der endnu ikke er afsluttede, har hidtil koncentreret sig om mulighederne for at gennemføre en ordning, hvorved den europæiske terrorismekonvention hurtigt sættes i kraft i forholdet mellem EF-landene.

Spørgsmål 27:

»Betyder besvarelsen af spørgsmål 18, at det danske forbehold over for art. 1 principielt kan forbigås ved, at det land, som kræver udlevering, sørger for at rejse sigtelse for forhold, som ikke efter den danske udleveringslovs § 5 må anses for politisk forbrydelse?«

Spørgsmål 29:

»Vil Danmark ved udlevering på grundlag af en sigtelse for en ikke-politisk forbrydelse kunne betinge sig, at den udleverede ikke derefter retsforfølges for politiske forbrydelser begået før udleveringen?«

Svar:

Efter den såkaldte specialitetsregel i artikel 14, stk. 1, i den europæiske udleveringskonvention kan den stat, til hvilken udlevering er sket, *ikke* indlede strafforfølgning mod den udleverede person eller i øvrigt foretage nogen begrænsning i hans personlige frihed *for nogen anden forud for overførelsen begået forbrydelse end den, han er udleveret for*. Undtagelse fra denne regel gælder alene i tilfælde, hvor den udleverende stat giver samtykke hertil, samt i tilfælde, hvor den pågældende person efter at have haft mulighed for at forlade den stat, til hvilken han er udleveret, ikke har gjort dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse, eller hvor

han er vendt tilbage til den pågældende stats territorium efter at have forladt det.

Tilsvarende bestemmelser findes i samtlige gældende udleveringsaftaler mellem Danmark og de øvrige Europarådslande.

På linie med de ovennævnte konventions- og traktatbestemmelser indeholder udleveringsloven i § 10, nr. 1, følgende regel:

»Udlevering kan kun ske på følgende vilkår:

- 1) Den udleverede må ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end den, han er udleveret for, medmindre
  - a) justitsministeren tillader det efter § 20,
  - b) han, uanset at han i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil han er udleveret, har undladt dette, eller
  - c) han efter at have forladt landet frivilligt er vendt tilbage.«

En i det væsentlige tilsvarende regel findes i den fællesnordiske udleveringslovgivning.

Det følger af de ovennævnte regler, at et land, til hvilket Danmark har udleveret en person for en ikke-politisk forbrydelse, (når der bortses fra de nævnte meget snævre undtagelsestilfælde) *ikke* har adgang til efter udleveringen at rejse sigtelse for en politisk forbrydelse, som er begået før udleveringen. Spørgsmål 27 kan således besvares benægtende.

Særligt med hensyn til spørgsmål 29 bemærkes, at den i spørgsmålet nævnte betingelse er omfattet af det vilkår, som efter udleveringslovens § 10, nr. 1, altid *skal* stilles i forbindelse med udlevering.

Spørgsmål 28:

Hvis en sådan sigtelse for ikke-politisk forbrydelse er rejst side om side med sigtelse for forhold, som efter den danske udleveringslovs § 5 må anses for politisk forbrydelse, vil Danmark da kunne nægte udlevering på grundlag af de sidst nævnte forhold, eller vil det andet land kunne begære udlevering på grundlag af den førstnævnte sigtelse?«

Svar:

Hvis en person, der opholder sig her i landet, begæres udleveret med henblik på strafforfølgning dels for en politisk forbrydelse,